

[Aksel Larsen.]

konferencen og forhindre, at det kom til fred i Indokina. Nej, der er beviser nok for den gode vilje fra Sovjetunionens side; der bliver jo stadigvæk leveret beviser for den gode vilje. Når man nu i denne situation vil fastholde det, der er sagt tidligere på dagen om, at der er ingen grund til at tøve med at fatte beslutning, for der foreligger ikke noget nyt, som kunne foranledige en tøven, må jeg have lov til med radioavisen som kilde at erindre om, at Englands premierminister Churchill i dag i det engelske parlament har erklæret, at med Molotovs udtalelse i Berlin foreligger der en helt ny situation, som man naturligvis bliver nødt til at tage hensyn til.

Udenrigsministeren siger, at hvis Sovjetunionen går med til frie valg som det første, er der mulighed for forhandlinger, men udenrigsministeren glemmer — og det er ikke tilfældigt, at han glemmer det — at han selv her har doceret, at nu skal Vesttysklands regering anerkendes som den eneste lovlige tyske regering. Dermed er det jo fastslået, at hvis man når til en forening af Tyskland, så skal, hvis Vesttysklands oprustning først er en kendsgerning, hvis Vesttyskland først er indrulleret i Atlantpagten, dette gælde for hele Tyskland. Det er jo dette, der er meningen med at udstede en proklamation om, at Vesttysklands regering skal betragtes som Tysklands eneste lovlige regering. Hvad er det så for noget snak, at frie valg kan føre til en forening af Tyskland, når man på forhånd har sat sådan en hindring op.

Jeg kunne jo nok tænke mig, at udenrigsministeren ikke var tilhænger af en folkeafstemning; det er han navnlig ikke efter de kommunistiske taler, han har hørt. Det kunne måske opfattes sådan, at han er bange for, at disse kommunistiske taler kunne få folket til at stemme anderledes, end udenrigsministeren kunne ønske. Dette, at udenrigsministeren er modstander af en folkeafstemning i denne sag, tyder i hvert fald ikke på, at han er så stor en demokrat, som han gerne vil påstå, og jeg synes derfor, han skulle være noget forsigtig med i fremtiden at give sig selv og visse andre attest for at være demokrater. Jeg tror, at her er et spørgsmål, hvor det danske folk har mulighed for at dømme, her er et spørgsmål,

der som få egner sig til en folkeafstemning, og jeg mener, at befolkningen har ret til overfor regering og overfor folketing at kræve adgang til gennem en folkeafstemning at sige sin mening om Vesttysklands genoprustning og optagelse i NATO.

Man har nu her igen forsikret, at Vesttyskland er demokratisk, og man har talt om de store garantier for det demokratiske sindelag og for, at anledningen til oprustning ikke vil blive misbrugt. Man tror jo ikke selv på disse garantier. Hvis man troede på dem, ville man ikke, oven i købet i de tre partiers fælles dagsorden, indføje en sætning om, at nu skulle spørgsmålet om de dansksindede sydslesvigeres rettigheder løses på en eller anden måde ved forhandlingen i Paris. Hvis magthaverne i Vesttyskland var demokrater, var der overhovedet ikke nogen grund til noget sådant. Jeg har allerede gennem et af de citater, som man er så utilfreds med fra den side, illustreret, hvad de dansksindede sydslesvigere mener om planerne om oprustning af Vesttyskland, og jeg må, foranlediget af udenrigsministerens udtalelse om, at man ikke kan gøre noget for at befri de dansksindede sydslesvigere for at skulle gøre tysk krigstjeneste, erindre om, at foreningen af dansksindede sydslesvigske krigsdeltagere med tilslutning af foreningen for den sydslesvigske vælgerungdom i 1952 udsendte en offentlig protest mod planen om at genopruste Tyskland, og at disse to foreninger har bebudet, at man eventuelt ville gå så langt som at erklære militærstrejke for at forhindre, at dansksindet ungdom i Sydslesvig igen skulle forbløde på Tysklands slagmarker.

Udenrigsministeren påstår, at jeg har talt, som om jeg var den eneste repræsentant for det danske folk. Jeg er mig ikke dette bevidst. Skulle jeg have gjort det, beklager jeg det meget; men jeg tror ikke, jeg har gjort det. Jeg har her udtrykt min opfattelse af, hvad folket tænker og mener i Danmark, og jeg har lov til at have en sådan opfattelse og til at fremlægge den her.

Udenrigsministeren siger, at vi bør nøjes med at tale for vore partier. Så kunne han måske begynde med at tale for sit eget parti. Hvis han virkelig skulle være uvidende om, hvordan stemningen i spørgsmålet om Tysklands genoprustning er i hans eget parti, kan han spørge det ærede medlem hr.